

[Regístrate gratis](#) [Suscríbete](#) [Lee La Vanguardia en](#)[Salir](#)

Viernes, 1 de marzo 2013

LAVANGUARDIA.com | La Vanguardia en català

OPINIÓN

Artículo de LAVANGUARDIA

Assajos populistes

Els 'grillini' estan en condicions de contagiar tota l'Europa del sud, com a mínim

La Vanguardia en català | 01/03/2013 - 00:00h

ANTONI PUIGVERD

[Lea la versión en castellano](#)

Per explicar la victòria de Beppe Grillo també aquí, com a Alemanya, es recorre al tòpic del caràcter: un còmic ha guanyat en un país que adora el teatre. Però el clatellot que el Moviment 5 Estrelles ha clavat a la política convencional no és fruit d'una inflamació sobtada, sinó d'anys de decepció. Els vicis de la política italiana es perpetuen, els jocs parlamentàriament obscurs persisteixen, com persisteixen el tràfic d'influències i la corrupció. Els grillini no són caps calents: incorporen les energies, les decepcions i el desencís de les diverses generacions italianes perdudes. Han dit prou d'aquesta política. I prou de tecnocràcia europea. Els grillini ja fa anys que fan gimnàstica de l'agitació atacant "la casta" política sense embuts. De manera grollera i sense contemplacions, celebren el Vaffanculo Day: diades en què s'engegava els polítics a prendre literalment pel sac.

Els partits i els mitjans de comunicació convencionals contemplaven el fenomen amb una barreja de repugnància i displicència. Creien que la irritació popular i els exabruptes estrofolaris de Grillo no sortirien mai dels marges. Però el "tsunami tour" s'ha consumat. Està en condicions de rebentar l'arquitectura institucional italiana. La vella política florentina: la del comerç i la trampa, la del punyal i la seducció, la de la compra de voluntats, intentarà dividir-los i desactivar-los. Potser se'n sortirà. Però, de moment, el desembarcament dels grillini evoca l'impacte que feixisme, anarquisme i comunisme van tenir a l'Europa dels anys vint i trenta. Els grillini tenen tots els components del populisme de dreta i d'esquerra (llenguatge destraler, solucions senzilles a enormes complexitats), i estan en condicions de contagiar tota l'Europa del sud, com a mínim.

D'alguna manera aquest corrent arribarà a casa nostra. Hi ha molta gent fent proves, en aquest moment. Fa proves Toni Cantó apel·lant a la frustració del masclisme políticament incorrecte; fa proves la gent de l'Assemblea Nacional apel·lant a una solució simple i tallant dels problemes catalans; fa proves el sorprenent Pere Navarro afirmant abans que ningú que el rei d'Espanya va nu; fa proves els mitjans nacionalistes espanyols assenyalant l'enemic interior català. Molts actors en potència estan fent proves: toquen fibres, busquen connexió directa amb la frustració social. Sobre un fons del malestar econòmic, hi ha dos corrents sentimentals que podrien alimentar els nous populismes. Un d'ells és clàssic: el refugi nacional (sigui a la catalana, sigui a l'espanyola). L'altre és modern: l'envelliment sobtat de la política convencional i la generalització de la gangrena de la corrupció. El vell sistema s'enfonsa més lentament aquí que a Itàlia, però s'enfonsa. No n'hi ha prou amb petits gestos i reunions. Convé una catarsi. Si els partits convencionals no la fan, serà com aquell malalt de gangrena que, en comptes de posar-se en mans del cirurgià per fer l'amputació pertinent, es pren un calmant i diu: "Ja passarà!".